

68ste SCHELDEPRIJS

29 juli

'Sterke Ludo' uit het naburige Brecht, net daarvoor achtste geëindigd in de Tour, is in een heel sterke dag en beheerst de finale. Hij rukt zich los uit een select kopgroepje en enkel René Martens kan hem volgen. In de spurt is de Limburger echter geen partij voor Peeters, die zijn eerste Scheldeprijs wint.

PARCOURS

Schoten, Brecht, Loenhout, Meer, Merksplas, Tielen, Geel, Herselt, Heist-op-den-Berg, Berlaar, Herentals, Pulderbos, Schoten (196 km) en 3,5 plaatselijke ronden in achtvorm, totaal 250 km.

WOENSDAG 30 JULI 1980

GROTE SCHELDEPRIJS TE SCHOTEN

René Martens doet slavenwerk maar wordt in de spurt geklopt door Ludo Peeters

Schoten. — Voor wie er soms nog moest aan twifelen: Ludo Peeters is momenteel de beste renner die er in ons landerij rondsloot. De laatste twielfelaar meet bij gasten in de Grote Scheldeprijs wel overtuigd hebben, al was niet iedereen even enthousiast over zijn zige. En dan spreken we vooral over de koninklijke in de persoon van René Martens die met Ludo naar de meet was gegaan. Ludo deed nog maar weinig anders koertelden de laatste ronden en liet het grote werk over aan Martens, die aan de streep dan ook geklopt werd door Peeters.

Deze 68e Scheldeprijs heeft overigens een hooger eigenaardige finale gekregen, nadat onthoer Claude Créquillon er voor zorgde dat erook in de ontvangslate nog wat te zien was geweest. De Waal maalde er reeds vanonder na veertig kilometer in het gezelschap van Leo Van Thienen, al moest die later zijn pezel alleen laten gaan. Eddy Verstraeten, Miel Gijsemans, Rudy Cottens, Jan Bogert, Eddy Vanhaeren, René Martens en Miel Delhaes kwamen vervolgden. Claude gezelschap hielden, maar hijkbaar zat er ook weer de meesten onder hen niet meer in dan dat zij zich eens in eigen streek hadden gekost. En na 140 kilometer kon men met een propere lei beginnen.

Tien kilometer verder werd de meet brutaal verstoord door Roger De Vlaeminck die daar met zoveel overtuiging op de soloator ging alsof hij de kerktoeren van Schoten in de verte ontwaarde.

Vijftien kilometer verder zou zijn voerspanning zelf 145 bekransgen, maar dat kwam eerst even weg als het er gekomen was. Op dat ogenblik begon Ludo Peeters aan zijn festival. Goed zeventig kilometer van het einde was hij aan de haal, in het bezel naar de achtergrond zou verdwenen worden, ging dat nu niet op, want uit de achtergrond waren inmiddels René Martens en de Nederlander Theo De Rooy komen oplagen.

EEN STRIJD TUSSEN TWEË DUO'S

In de eerste van de drie plaatselijke omlopen, telkens 18 kilometer, kwamen zij eerst bij Eddy Schepers, terwijl nog in dezelfde ronde dit trio mee aan de leiding kwam. De vijf waren hijkbaar niet voorbereid om samen naar de meet te gaan, want een ronde verder schudde Ludo Peeters nog maar eens aan de boom. De eerste die daar als een rijpe appel afviel was de Nederlander Van Houtelingen. De enige die er gepast kon reageren was de sterkste Limburger René Martens.

En van dat moment af kregen we een hooger eigenaardig duel te bewonderen dat kilometers lang aansloopte. Aan de leiding bleef René Martens met in zijn wiel Ludo Peeters. Amper honderd meter achterop volgden de Nederlander De Rooy, met in zijn wiel Eddy Schepers, die zich alles behalve fristoonde. Heibestekende dus een renner van de ploeg Fred De Bruyne met in zijn wiel een van de ploeg Godefrout, gevolgd door een renner van de ploeg Godefrout, met in zijn wiel iemand van Fed. Debrayne. Daar achter had zich, onder aanvoering van Jos Jacobs, nog een tienkoppig achtervolgend groepje gevormd, dat echter niet vermocht de eerste twee duo's nog te bekegen. Voerzan draaide het gevecht langzaam in het voordeel van de eerste twee uit. Of moeten we zeggen van René Martens die De Rooy kon terugslaan? Nadat de kloof lang niet ongewoonlijk bleef, hap aan het einde van de tweede plaatselijke omloop het duo Peeters-Martens-schonele in schonele weg van de twee achtervolgers, die uiteindelijk nog met hun wiel schiel werden geklopt. Dat er aan de meet niet voor iedereen gerechtvaardigd geschiedde, daarover hieldde we het hoger reeds.

De aankomsten

1. Ludo Peeters	de 250 km in 5u.56
2. René Martens	op 3"
3. Jan Raas	op 1'15"
4. Theo De Rooy; 5. Eddy Schepers op 1'20; 6. Roger De Vlaeminck op 1'30; 7. Jos Jacobs; 8. William Tackaert; 9. Gerrie Verlinden; 10. Ferdi Van Den Haute op 1'45; 11. Charles Jochems; 12. Willy Teirlinck; 13. Jan Baegert; 14. Eddy Van Haerens; 15. Rudy Pevenage op 2'35; 16. Patrick Lerno; 17. Dirk Gilbert; 18. Willy Vigouroux; 19. Willem Peeters; 20. Hendrik Caethoven; 21. Werner De Vos; 22. Jacques Verbrugge; 23. Eric Van De Wiele; 24. Eric Thoenen; 25. Jan-Philippe Vandenberghe; 26. Roman Ongena; 27. Rommy Naets; 28. Johnny De Nul; 29. Emile Gijsemans; 30. Jan Verfaalle; 31. Rudy Cottens; 32. Patrick De Vos; 33. Patrick Pevenage; 34. Dauid Willems; 35. Herman Beysens; 36. Alfons De Wolf.	

Een klassiek beeld uit de finale, René Martens geeft het beste van zichzelf. Van die inspanningen profiteerde Ludo Peeters het meest, want hij won uiteindelijk in de spurt.

UITSLAG

146 deelnemers

1. Ludo Peeters, 250 km in 5u56m (42,134 km/u); 2. René MarMartens op 3"; 3. Jan Raas (Ned) op 1'15"; 4. Theo de Rooij (Ned); 5. Eddy Schepers op 1'20"; 6. Roger De Vlaeminck op 1'30"; 7. Jos Jacobs; 8. William Tackaert; 9. Gery Verlinden; 10. Ferdi Van den Haute op 1'45"; 11. Charly Jochums; 12. Willy Teirlinck; 13. Jan Bogaert; 14. Eddy Vanhaerens; 15. Rudy Pevenage op 2'35"; 16. Patrick Lemo; 17. Dirk Gilbert; 18. Willy Vigouroux; 19. Willem Peeters; 20. Rik Caethoven; 21. Werner Devos; 22. Jacques Verbrugge (Ned); 23. Eric Van de Wiele; 24. Eric Thoelen; 25. Jean-Philippe Vandebande; 26. Ronan Onghena; 27. Ronny Naets; 28. Johnny De Nul; 29. Emiel Gijsemans; 30. Jan Verfaillie; 31. Rudy Cottenies; 32. Patrick Devos; 33. Patrick Pevenage; 34. Daniël Willems; 35. Herman Beysens; 36. Alfons De Wolf.

Ludo Peeters (°Hoogstraten 09.08.1953)

was een sterke renner, die het best als schaduwkopman rende. Hij behaalde drie ritzeges in de Tour, pakte er tot tweemaal de gele trui en eindigde achtste in 1980. Hij won, meestal als luitenant van Jan Raas, een hele reeks klassiekers (2x Parijs-Brussel, 2x Henninger Turm, 2x Scheldeprijs, Blois-Chaville, het Kampioenschap van Zürich, Kuurne-Brussel-Kuurne) maar de absolute top was niet voor hem. Zo miste hij op een haartje de zege in Parijs-Roubaix. Toch heeft Ludo een prachtige en lange profcarrière (1974-1990) neergezet.

René Vermeiren